Символ відновлення та переродження, сили здолання ворожого та хибного

ЧОРНЕ СОНЦЕ

№ 11 / 01.05.2015

Я ПОДАРУЮ ТОБІ МИР

ІДЕОЛОГІЯ

«РУЗСКІЙ МІР»

ПОШИРЕННЯ МОСКОВСЬКИХ МЕТАСТАЗІВ

Московські апологети тваринної агресії проти України прикривають скверною ідеологією поширення «рузского міра». Що цей вираз означає, жодна мисляча людина в цілому світі втямити не може. Тим не менше, до цього «міра» за кучеряву шевелюру притягується Пушкін, в директивному порядку прикріплюються Українці Гоголь, Вернадський, призначається на роль засновника цієї недолугої ідеології геніальний помор Ломоносов, а також штучно дораховується багато-багато інших не менш славних і видатних імен.

Усе відразу стає на свої місця, коли вказати на простий і очевидний факт — руський і московський світи дійсно існують, але творяться вони з абсолютно різних центрів. Високоетичний світ несуть людству вже не одне тисячоліття русини з берегів Дніпра, а недолугий і ниций — московити. І нічого екстраординарного не сталося тоді, коли Перший (Петро), а за ним і Друга (Катерина) провели перейменування (по-сучасному — ребрендинг) своєї нелюдської імперії, яка стала називатися Росією, а не Московією. Але душі і ментальність московитів, попри те, що вони самі себе почали називати росіянами, залишились незмінними, московитськими. Як були вони патологічними заздрісниками, п'яницями і нахабами колись, такими залишилися й донині. І називати їхню культуру руською — все-одно, що називати диявола Богом.

Перебуваючи в Арзамасі, творець «Війни і миру» Лев Толстой записав: «Неприятно видеть, как наш человек гордится своею кондовой тупостью. Живет 30 лет среди инородцев, их языка не знает, и изъясняется неказисто и матерно. Из-за этого его душа наполняется ненавистью и завистью. Поэтому он всегда готов (!) окружающий мир испохабить и испоганить, так как не способен представить себе что-либо красивое или даже просто нужное». Занотовано це спостереження в середині XIX століття, а звучить нині так, немов Лев Толстой особисто відвідав недореспубліки — деградуючий у московській окупації Крим, «ДНР» та «ЛНР».

І можна впевнено стверджувати, що терорист Моторола абсолютно не схожий на Каратаєва, Плотніцький — на Безухова (хоча обидва не худенькі), а руський світ — це точно не «ДНР-и» і «ЛНР-и», в які до того ж постійно доправляються путінські гуманітарні (слово ж яке людяне!) конвої.

Це фото зроблене у місті Маріуполь, яке знаходиться під захистом полку «Азов» з літа минулого року, поблизу Руського (!) Драматичного театру. Яку ж треба мати огидно спотворену уяву і людиноненависницьку душу, щоб по всій планеті Земля розносити примітивну брехню про те, що потрібно захищати російськомовних людей і руський світ від русичів-українців, які до то того ж всі без винятку літературною російською мовою говорять краще, ніж росіяни? Якими треба бути дурнями, щоб вірити нісенітницям, які ширить Москва?

Та доводиться Українцям-русичам також дивуватися дещо іншому — як Європа та Америка легко «ковтають» безцеремонну й безмежну брехню московських політичних ідеологів, прикриту лише одним голим, як бубон, словом «Русь», яке до того ж до Московії ніякого стосунку не має. На територію України зі сходу та півночі від самого свого утворення вдирався винятково московський «мір», що несе на землі Українського Сходу ненависть до всього прекрасного. Він витісняє власне руську культуру, замінюючи її пияцтвом і невіглаством, пригноблює наші давні традиції і несе до нас загарбницьку війну, щоб зруйнувати наше мирне життя.

Проте на сході України постійно перебувають численні представники ОБСЄ, теле-, радіо- й інші кореспонденти із Європи, Америки та усього світу. Та жодного разу жоден із них не звернув ні найменшої уваги на, можливо, майже єдину архітектурну окрасу доволі сіренького приазовського промислового міста — Руський Драматичний театр. Перед ним є гарна маленька площа, а навколо нього — по-європейськи доглянутий парк, у котрому так люблять відпочивати добрі, мирні українці-маріупольчани. Вони при спілкуванні з «нациками» полку «Азов» легко переходять з російської мови на Українську, і навпаки. І вірно сказано ще середньовічним мудрецем, що «мовне питання» — це питання дикуна. Вище наведена цитата літературного класика XIX століття зайвий раз вказує на те, звідки розходиться дикунство по світу.

Та Українські націоналісти добре усвідомлюють, що в Німеччині та в інших західних країнах у владних кабінетах дурні довго не затримуються. Тамтешні канцлери та президенти прекрасно знають, що ховається за терміном «рузскій мір», коли ним послуговується кремлівський лідер. Але вони продовжують вести політичну гру, щоб за рахунок України і Українців виторгувати для своїх країн більше і більше різноманітних економічних вигод. Такий торг виглядає не зовсім цивілізованим і етичним. Тому вони й роблять вигляд, що вірять в те, що існує якийсь людяний (гуманітарний!) «рузскій мір».

Українські націоналісти щиро переконані в тому, що Правда завжди знищує олжу, в які б вона шати не рядилася. А щоб швидше це сталося, людям конче необхідно частіше називати речі та явища своїми іменами. Тому усе те, що слизькими плазунами заповзає на Україну з Московії, і означене автором тим терміном, який постійно звучить у статті. І весь світ повинен знати, що в «рузском мірє» стільки ж культури, скільки людяності в «гуманітарних» конвоях від В. В. Путіна.

Оберіг

НАЦІОНАЛЬНИЙ КАЛЕНДАР

ТРАВЕНЬ В УКРАЇНСЬКІЙ ІСТОРІЇ

5 травня 1900 р.

Народився Юрій Липа, Український ідеолог, поет, письменник і політик. Закатований НКВС влітку 1944 року.

5 травня 2014 р.

Створено добровольчий батальйон «Азов», із 17 вересня 2014 р. — добровольчий полк особливого призначення.

7 травня 1920 р.

Визволення об'єднаним польсько-українським військом Києва від більшовицьких загарбників.

7 травня 2014 р.

Перший бій добровольчого батальйону «Азов» з московськими терористами біля селища Мангуш.

9 травня 1890 р.

Народився Кирило Осьмак, президент Української головної визвольної ради, один з організаторів УПА. Помер у тюрмі в 1960 році.

12 травня 1783 р.

Заснування міста Севастополя в Криму Українськими козаками.

14 травня 1871 р.

Народився Василь Стефаник, видатний Український письменник-новеліст і політик.

16 травня 1648 р.

Битва на Жовтих Водах, перша перемога козацького війська гетьмана Богдана Хмельницького у визвольній війні проти польських загарбників.

18 травня 1944 р.

Депортація цілого народу кримських татар (191 тисяча осіб) сталінськими окупантами до Казахстану та Узбекістану за фальшивими звинуваченнями в співробітництві з нацистськими окупантами.

20 травня 2014 р.

Розпочався набір бійців до добровольчого батальйону «Азов».

21 травня 1969 р.

Народився Георгій Гонгадзе, Український журналіст, вбитий за свої твори в часі правління президента Леоніда Кучми (2000 рік) міліцейським генералом Олексієм Пукачем.

22 травня 1879 р.

Народився Симон Петлюра, Головний Отаман Українського війська (1918 рік), голова Директорії Української Народної Республіки (1919 рік). Вбитий більшовицьким агентом у травні 1926 року.

22 травня 1861 р.

Перепоховання праху геніального Українського поета та художника Тараса Шевченка у на Чернечій горі поблизу Канева згідно з його заповітом.

23 травня 2014 р.

Батальйон «Азов» очистив виконавчий комітет Торезької міської ради від терористів.

24 травня

День слов'янської писемності та культури. Відзначається на честь слов'янських просвітителів Кирила та Мефодія, які створили слов'янську абетку.

24 травня 1882 р.

Народився Кирило Стеценко, видатний Український композитор.

25 травня 1889 р.

Народився Ігор Сікорський, геніальний Український авіаконструктор. Розробив 24 моделі літаків і 18 моделей гелікоптерів.

26 травня 1648 р.

Блискуча перемога під Корсунем козацького війська гетьмана Богдана Хмельницького в битві з польською окупаційною армією.

«Бій Максима Кривоноса з Яремою Вишневецьким». 1934 рік. Автор картини Микола Самокиш

26 травня 2014 р.

Батальйон «Азов» взяв штурмом перевалочну базу мосоковських терористів на дачі Олександра Януковича (кримінальне прізвисько «Саша-стоматолог») у селищі Урзуф Донецької області.

28 травня 1768 р.

Початок Коліївщини, селянсько-козацького повстання на Черкащині проти польської окупації. Придушене московськими загарбниками.

30 травня 1876 р.

В Московії вийшов Емський указ імператора Олександра II, яким заборонялася Українська мова, пісні, вистави, книги, промови та школа.

31 травня 1223 р.

Битва на Калці русько-половецького війська проти монгольських окупантів. Завдяки героїзмові руських вояків у цій битві загарбання Русі-України ордами Батия відсунулось на 13 років.

Підготував Галайда

АНАЛІТИЧНИЙ ВІДДІЛ ПОЛКУ «АЗОВ»

СИТУАЦІЯ У СЕЛИЩІ ШИРОКИНЕ ВІЙНА І ПОЛІТИКА

Ситуація у селищі Широкине недарма привернула велику увагу Українського суспільства та іноземних спільнот. Це ключова позиція Українських військ. Там знаходяться відвойовані позиції полку «Азов». Після другого підписання вищим політичним керівництвом «Мінських домовленостей», нам довелось поступитись рядом позицій, проте Широкине ми залишили за собою. Цей населений пункт є ключовим в обороні Маріуполя. Відвоювання Широкиного полком «Азов» ліквідувало смертельну небезпеку з боку терористів і військ РФ для населення міста. Саме тому пропозиція здачі позицій у Широкиному виглядає не те що сумнівно і невиправдано, а і наштовхує на думки про відверте зрадництво.

Аналітичний відділ полку «Азов» зібрав інформацію щодо ситуації у селищі Широкине і отримав коментарі керівництва полку «Азов» з цього приводу: «Зараз це питання вже є питанням міжнародного плану. Ми очікуємо на політичне рішення, але не вважаємо доцільним здавати Широкине. У цьому населеному пункті наші позиції набагато вигідніші за позиції, на яких знаходяться терористи» — пояснили у штабі полку.

У Павлополі на разі Українські війська і війська ворога відсутні. Цей населений пункт постійно атакують терористи, але ці факти не отримують належної уваги і питання ніяк не вирішується політичним керівництвом та міжнародними місіями. Терористи не займають позицій у Павлополі, оскільки це утворить виступ у їхній лінії оборони і їхні позиції будуть вкрай вразливими. Українські війська не займають Павлопіль, попри вигідність такої

Українське військо — це єдина і злагоджена структура, тому ми узгоджуємо свої дії з політичними рішеннями, які приймаються на рівні держави. Представники полку беруть участь у обговоренні даного питання на політичному рівні. Саме на цьому рівні розглядається рішення про утримання або здачу Широкиного.

Військові за допомогою розвідки та своєї присутності безпосередньо в зоні конфлікту забезпечують інформування суб'єктів процесу прийняття цього рішення. Постійно аналізується ситуація у населених пунктах Павлопіль, Піщевик, Октябрь, Заїченко, Комінтернове. Два місяці тому ми взяли під контроль Павлопіль та Піщевик, але за наказом вищого командування вони були залишені. Та ж ситуація з Комінтерновим. Але позиції наших військових залишились у Широкиному, взявши під контроль тактичні висоти.

Піщевик і Павлопіль не зайняті жодною стороною і обстрілюються з мінометів і ствольної артилерії з боку терористів і військ РФ. Снаряди падають на відстані всього 200-300 метрів безпосередньо від споруд. Місія ОБСЄ туди не їздить, хоча у цих населених пунктах досі перебуває, принаймні 200-300 осіб. У Широкиному ж залишається кілька десятків осіб цивільного населення, але ОБСЄ там присутнє регулярно. Цей населений пункт має таке велике значення через те, що ми маємо можливість міцно утримувати тут свої позиції.

— *У Широкиному «Азов» окопався глибоко в землю, зробивши свої позиції фактично неприступними фортецями. Саме тому навколо наших позицій розгортаються політичні процеси у томі числі міжнародного ґатунку.* — пояснюють у штабі полку «Азов».

акції у воєнному плані, через неможливість отримати такий наказ.

У випадку здачі Широкиного, у ворога з'явиться можливість зайняти Павлопіль і здійснити перехід через тамтешню річку. З'явиться пряма загроза утворення цілісного наступального фронту ворога. Маріуполь опиниться під прямим ударом.

ТАКТИЧНА СИТУАЦІЯ

Щодо тактичної ситуації у самому Широкиному, том на разі полк «Азов» утримує там ключові висоти. Ворог намагається задертись на найвищі будівлі, але все одно не може здійснювати ефективні обстріли і досягати позицій наших вогневих точок. Дистанція боїв, зазвичай, складає більше ста метрів, що зумовлено ландшафтом і забудовами селища. Наступ ворога і переміщення важкої техніки за таких умов можливий лише дорогою, яка контролюється з Українських позицій. Навіть в умовах обстрілу «Азов» має можливість зупинити танкову атаку в сторону Маріуполя з цих позицій. Окрім того, Українське військо має прекрасну платформу для наступу в сторону Новоазовська і звільнення ще більших територій від ворога. Але тільки за умови отримання відповідних наказів від вищого військового і політичного керівництва держави.

ФОРПОСТ ОБОРОНИ

Ми здатні проводити наступальні дії і маємо для цього відповідні умови. Офіцерський склад підтверджує таку можливість. Народ, особливо у прифронтових зонах, чекає цього від нас. Єдине, чого нам бракує — політичне рішення вищого керівництва.

Нам прикро спостерігати руйнування осель і життя мешканців Широкиного з числа тих кількох десятків осіб, що там досі перебувають. У тому числі старої жінки, яка без страху пояснювала окупантам, що це її земля і вона — Українська. Ми маємо лише три варіанти: наступати і звільняти нашу землю, тримати позицію і йти назад, на здачу. Нас примушують до останнього, але цього не має статись за жодних умов.

ВИСНАЖЛИВЕ ЧЕКАННЯ

У постійній статичній обороні знижується здатність будь-якого солдата воювати з максимальною ефективністю. Відсутність динаміки, проте, не означає зниження градусу воєнних дій — наявні розвідувальні данні свідчать про активність підготовки бойовиків і військових РФ на полігонах. Полк «Азов» підтримує бойовий дух і тонус своїх солдатів на високому рівні, проте чи можна сказати те саме про решту підрозділів? Далеко не про всі.

У свою чергу постійне тримання оборони в окопах і відсутність наступальних дій не йде на користь особовому складу військових підрозділів. Солдати безпосередньо не бачать вбитого ворога і власні успіхи. Зате вони постійно спостерігають поранених побратимів, обстріли і одноманітне окопне життя. Це ще раз підтверджує крайню необхідність наступальних дій.

Важливо зауважити, що висота, яку зайняв ворог на протилежній стороні селища Широкине — «саханська дуга» — знаходиться надто далеко для результативних обстрілів наших позицій. Атака можлива лише із застосуванням ствольної артилерії або танків.

Здача Широкиного означатиме здачу ряду населених пунктів. Утворяться передумови для наступу ворога. Сьогодні здаємо Широкине — завтра б'ємось уже у передмістях Маріуполя. Такі обставини спровокують значно більше число зруйнованих будівель і значно більшу кількість жертв, як серед військових так і серед цивільного населення Маріуполя.

Рішення про здачу Широкиного не має бути прийняте за жодних умов і обставин. Усі можливі заходи мають бути вжиті для того, щоб вплинути на суб'єкти політичної сфери і міжнародного співтовариства, щоб залишити Широкине під нашим контролем.

Так звана «демілітаризація» селища Широкине передбачає відхід Українських військ. Це рішення всіляко нав'язується нам державним керівництвом і місією ОБСЄ, даючи лише одну гарантію: представники місії будуть присутні у покинутій, «демілітаризованій» зоні і зніматимуть фото і відеоматеріали того, що там буде відбуватись. При чому, вони не надаватимуть гарантії оприлюднення цих матеріалів. Тобто ми отримаємо лише ще один інформаційний важіль впливу на себе.

Ворожа сторона не була, не є і не буде визнаватись суб'єктом воєнних і політичних процесів. Їхня діяльність неконтрольована, тому є очевидним, що відхід військ РФ і терористів не тільки не гарантований, а і малоімовірний взагалі.

Іншими словами, нам пропонується покинути наші позиції і здати Широкине взамін на можливість бути атакованими у передмістях Маріуполя і наразити на смертельну небезпеку півмільйонне місто з усіма його мешканцями.

Прийнявши подібне рішення, Головнокомандувач ЗСУ автоматично бере на себе відповідальність за імовірні смерті сотень солдатів та мирних мешканців і за віддалення дня нашої перемоги.

Солдати «Азову»: «Україна — наш дім. Чому ми маємо йти зі своєї території?!»

Восени, 5 вересня, коли армія РФ танковою колоною рушила руйнувати Українське місто Маріуполь з Новоазовська, на «широкинських висотах» бійці батальйону «Азов» зупинили агресора, завдавши йому істотних втрат. Тоді назва звичайного Українського села потрапила у чисельні ресурси світових ЗМІ.

Після того відбувались події у Дебальцевому і підписання «дуже мирних» угод «Мінськ-2». Схоже, саме з мовчазної згоди всієї світової спільноти у цьому місті московські загарбники засипали Українських військових мінами і снарядами. Лише полк «Азов» вирішив безпосередніми діями допомогти своїм бойовим побратимам, яких брали в оточення під Дебальцевим. Він організував наступ в секторі «М» на позиції московських бойовиків.

Операція виявилася винятково вдалою в першу чергу тому, що сили агресора під Маріуполем виявилися тимчасово ослабленими — вони були зайняті знищенням Українських воїнів у «дебальцевському котлі».

ПІСЛЯ НАСТУПУ

В результаті «широкинської операції» полк «Азов» зайняв цілий ряд населених пунктів, у тому числі Павлопіль і Широкіне. Також був значно послаблений тиск на Українських військових у Дебальцевому. Для того, щоб зупинити «азовців» на Новоазовському напрямку, агресор спішно перекинув ряд формувань з інших ділянок фронту.

З яких міркувань успішний наступ полку «Азов» не отримав підсилення ані танками, ані частинами ЗСУ, нам не відомо. Але бійців полку досі не покидає відчуття того, що московський окупант був готовий тікати ледь не до Таганрогу. Одразу в Широкине «злетілися» представники місії ОБСЄ на білих автомобілях, розмахуючи «дуже мирними» мінськими угодами. А слово «мир» літало густіше, ніж кулі терористів, які на це слово не звертали жодної уваги.

Слід зауважити, що східну частину села Широкіне московські військові відвоювали не зброєю. Вони там опинилися опісля незрозумілих політичних маніпуляцій. Та солдат діє, виходячи з наявних реалій війни. Полк «Азов» почав окопуватися в Широкиному, щоб окупанти якомога більш масово лягали трупами в нашу землю, а не оскверняли її своїм «рузскім міром», руйнуваннями і вбивствами.

ОКОПНА ВІЙНА

Після наступальної операції 10-15 лютого московити безліч разів прощупували міць нашої оборони. Проте оченята людей з білих машин місії ОБСЄ цього вперто не помічали. Нині позиції на висотах, які фортифікували і утримують наші солдати у селі Широкине, унеможливлюють масове застосування ворогом танків для штурму Маріуполя.

І тут з'являється «план демілітаризації села Широкине». Його, говорять, придумали в Європі з подачі представників ОБСЄ. Бійці полку «Азов» обурюються від самої ідеї залишати свої позиції.

— *Україна — наш дім,* — говорять солдати полку «Азов», брати-близнюки з позивними Аль і Близнець, — *Чому це я маю йти зі своєї території? Прийде якесь ОБСЄ і скаже: «Нехай сусід зайде до тебе, живе, а ти — відійди, пару кімнат звільни…»*

Представники ОБСЄ «глибоко стурбовані» забезпеченням спокою 40-ка жителям, що ще не покинули село, і зовсім не згадують про більш, як 1000 людей, що й нині проживають у «сірій зоні» і яких постійно «кошмарять» вилазками московські військові та їхні бойовики. ЗС РФ досі не можуть поставити свої блок-пости у Павлополі та в інших селах навколо Маріуполя тільки тому, що ми контролюємо широкинські висоти. Тому, що ми маємо можливість ті блок-пости атакувати і знищувати.

Очевидно, що цей план вигідний винятково країні-агресору, але аж ніяк не Україні. Більшість бійців полку «Азов» на власному досвіді пересвідчилися в тому, які великі зусилля прикладає ворог, не рахуючись з втратами, щоб зайняти широкинські висоти і роблять висновки:

1) агресор поступово втрачає і бажання і наснагу силою зброї витіснити Українські війська з села Широкине;

2) ворогом почали оволодівати панічні настрої безвиході;

3) бойовикам вже ввижається масований наступ «азовців» на м. Новоазовськ;

4) командування ЗС РФ в секторі «М» в принципі не може використовувати «танковий кулак», що зосереджений в Новоазовську, допоки «широкинські висоти» відстоюють мужні і вперті захисники;

5) перемогти азовців у відкритому протистоянні ворог не здатний, тому нас потрібно обдурити за допомогою різних облудних обіцянок, котрі викладаються в планах «демілітаризації».

І для таких висновків маємо всі підстави. Наприклад, чим гарантується виконання так званого плану «демілітаризації села Широкіне»?

1) хворими мареннями кремлівського коротуна, який з прозорими очима доконаного брехуна заперечує саму наявність ЗС РФ на теренах України;

2) двома екіпажами ОБСЄ на білих авто, які готові дременути аж в Брюссель при першому пострілі бойовика у повітря.

Все! Більше гарантій ніяких! І це ясно розуміє кожен Український воїн, який знаходиться в безпосередньому бойовому дотику з нахабними і цинічними окупантами. Тому політикам, що керують великою нацією з Києва, конче необхідно побувати у бліндажах полку «Азов» на широкінських висотах, щоб приймати виважені рішення в інтересах України, а не для позірного їх схвалення в «європах та америках».

ГЕОПОЛІТИКА

ПРАВО НА САМОБУТНІСТЬ

сибірський етнос та його боротьба за незалежність

Сибір має доволі давню історію боротьби за власну свободу та незалежність. Безумовно, тепер більшість жителів краю не можна назвати борцями за краще майбутнє своєї землі, однак і в наші часи існують рухи сибіряків, не задоволених режимом Путіна і самим фактом перебування їх батьківщини у складі Московії. Хоча ці активісти нині перебувають у підпіллі, вся історія людства каже нам про те, що невдовзі вони мають вийти на світ, щоб разом з іншими вільними людьми остаточно здобути волю для свого краю.

Націю народжує влучний постріл, і, можливо, в Новосибірську або Томську вже готові стріляти влучно. Однак, нерідко з вуст мало обізнаних і дещо хаматих москвинів можна почути, що ідеї сибірського регіоналізму вигадані на американські гроші не раніше ніж у 1990-х роках, щоб сприяти розвалу Російської держави. Насправді ж все було набагато складніше й більш органічно, ніж це намагаються виставити прихильники теорії всесвітньої антиросійської змови.

Історія сибірського руху за незалежність починається майже так само, як і історія інших національних рухів — в університеті, з гуртків, пройнятих патріотичним пафосом студентів, у далекому XIX столітті. Саме в Петербурзі в університеті був заснований перший сибірський революційно-демократичний гурток, у 1859 році там починає діяти й Українське земляцтво, а потім і перша в усій імперії Українська «Громада». Пояснення феномену досить просте: Петербург як столиця притягував до себе численних інтелігентів та освічених людей з усіх куточків держави, які там бачили необхідність єднатися спочатку за принципом земляцтва, а вже потім і за спільними поглядами на національну ідею.

Першими активістами сибірського автономістського руху були Г. Потанін, М. Ядрінцев, Ф. Усов, М. Наумов і ряд інших. Микола Ядрінцев, зокрема, відзначав, що імперський центр не здатний як слід управляти державою навіть у Петербурзі, що вже й казати про далекі сибірські міста. Тиранія та відсталість метрополії — головний мотив відокремлення Сибіру. Потанін писав, що на ці землі колись прийшла найбільш енергійна частина суспільства і згодом тут сформувалася сибірська нація, яка є більш демократичною, ніж росіяни.

Початково рух виступав офіційно лише за політичну та економічну автономію краю, припинення практики заслання каторжан до Сибіру, відкриття Сибірського університету та широких прав для місцевого населення. Діячі руху з усією серйозністю заявляли про колоніальний характер відносин, який московити встановили відносно місцевих жителів. М. Ядрінцев пише, що за всі триста років російського володарювання край лише грабували та знущалися з нього.

Консул США Коллінз вважав, що сибіряки для росіян є те саме, що американці для англійців, і їх шлях у боротьбі за становлення власної державності буде перш за все нагадувати боротьбу вільнолюбної окраїни з деспотичною метрополією, тому слід їм допомогти.

В 1861 році членів сибірського гуртка викрили й вислали — куди б ви думали? — до Сибіру. Там діячі продовжили розробку ідей автономізму та самостійності Сибірського краю. 1865 року поліція заарештовує цілий ряд автономістів, після того як було видано прокламацію «К сибирским патриотам», де окрім усього були і такі рядки: «Нам могут возразить, что мы тоже русские. Как мы можем составить отдельное государство? Но ведь и американцы — те же англичане. Мексиканцы — те же испанцы, бразильцы — те же португальцы. Единство языка и веры не служит препятствием к разделению одного и того же народа на разные государства. Мы должны помнить одно: для блага отечества, для блага каждого из нас необходимо отделиться от России!».

Після цього Омськом та Іркутськом прокотилась хвиля арештів. Загалом царські жандарми заарештували 59 осіб з Томська, Іркутська, Омська, Красноярська, Москви, Петербургу, причому серед них були навіть 12–літні хлопчаки. Під слідством перебувало близько 70 осіб. Автономістів було засуджено. Потаніна, окрім того, ще й привселюдно позбавили дворянського звання.

Наступний великий стрибок сибірська національна свідомість здійснила вже за часів громадянської війни в Росії. Історія коротка й повчальна, хоча остаточних висновків зробити з неї не можна. Шлях України до незалежності та соборності був багато в чому подібний на сибірський — ті самі гуртки активістів, маніфести й підпільні листівки з антиурядовими закликами, байдужість еліти до національної справи. Це дає зрозуміти лише одне: за відповідних умов незалежність Сибіру вже не буде здаватися такою далекою. Рано чи пізно вона постане як нагальне питання, яке вирішувати доведеться і росіянам, і сибірякам, і навіть, можливо, Українцям, оскільки боротьба за свободу іншого народу не може залишати нас байдужими.

Гермес

ПРИХОВАНА ДІЙСНІСТЬ

ЧОРНОБИЛЬ: ПЕРЕОСМИСЛЕННЯ

26 травня 1986 року сталась аварія на Чорнобильській атомній електростанції. Катастрофа прирекла Український народ на потерпання від хвороб і каліцтв. Її наслідки даватимуться взнаки ще не одне покоління. Природа Українського і Білоруського Полісся стала розсадником радіонуклідів.

Українській нації було завдано підлого удару. Але хто і навіщо це зробив? Можна, звісно, послатись на висновки міжнародних комісій, на безалаберність будівельників чи й навіть на прикру випадковість. Зокрема, поширеною версією причини аварії є халатність персоналу станції. Все ж, розгляньмо наступні цікаві подробиці і факти, що не афішувались у зв'язку з аварією на ЧАЕС, і між якими, на перший погляд, немає нічого спільного.

Нова атомна електростанція поблизу Прип'яті будувалася зовсім не ударними темпами, як люблять наголошувати ЗМІ. Посудіть самі: зведення енергоблоків класу РМБК-1000 із підвищеною, у порівнянні зі старішим класом, надійністю велося протягом 13 років. З 1970 по 1983 рік. Це довше, ніж будь-яка інша атомна станція у світі. Під час будівництва проводилась маса перевірок і перестраховок, роботи йшли без властивого радянській добі поспіху, адже крім цивільної стратегічної функції, ЧАЕС мала стати оборонним підприємством. Для роботи на об'єкті такого значення відбирались фахівці найвищого класу. Прип'ятська «атомка» продукувала вибухівку для ядерних боєголовок. Щоправда, недовго.

Негласні заходи безпеки на об'єкті і під час експлуатації ЧАЕС вживались безпрецедентні. КДБ УРСР тримало на станції значний контингент, і приблизно третина працівників кожної робочої зміни були завербовані КДБ (це стало відомо з розсекречених у квітні цього року архівів СБУ). Тому владі легко було приховувати факт пожеж та руйнувань і процесу підготовки цієї «катастрофи». Саме так, верхівка «партии рабочих и крестьян» та її цепний пес КДБ умисно і злочинно віддали Українських і Білоруських людей на поталу радіації на багато років уперед.

Ще одна цікава подробиця: при всій інформованості (завдяки спецслужбам) західні лідери вручають М. Горбачову Нобелівську премію Миру в 1995 р. Якраз після нав'язаного Україні ядерного роззброєння в 1994 р. Наша країна на той час мала один із наймогутніших ядерних арсеналів світу. Її роззброєння було вигідне будь-кому, окрім Українців. Сама наявність ядерної зброї забезпечувала нам надійний захист від будь-яких іноземних посягань. Володіючи такою зброєю, ми були би здатні забезпечити мир і політичну рівновагу не тільки у своїй країні, а і на всіх континентах світу. І комуністи, і цинічний західний політикум прагнули колись і прагнуть зараз ослабити Україну, використовуючи будь-які доступні засоби, не відволікаючись на мораль, справедливість чи етику.

Навіть зараз Чорнобильська зона використовується пропагандистською машиною РФ, як інформаційний привід, що маніпулює суспільною думкою. Пожежі у зоні відчуження цілком можуть бути справою рук диверсантів і мають на меті відволікання від дійсних проблем України.

Правонаступник кривавої імперії Союзу, Московська федерація та все такий же лицемірний західний світ понині використовують нас і нашу країну, як розмінну карту в своїх брудних ігрищах. Скільки часу це триватиме? Доки ми не скажемо «Досить!».

Еллін

ВІДРОДЖЕННЯ НАЦІЇ

ВІДПОВІДЬ НА МОВНЕ ПИТАННЯ

Безліч зайвих слів уже сказано про так зване «мовне питання» в Україні. Між тим, розв'язання цієї проблеми доволі просте. Усі дискусії про Українську мову та російськомовних в Україні нав'язані нам з метою натравити один на одного. Зупинімось на хвилину в наших суперечках і з'ясуймо очевидне.

70 років під пануванням Москви Українці жили в штучно створених умовах для продукування гуманоїдів — «советских людей». Усе було «общепонятно» — російською мовою: кіно, театр, музика, діловодство, середня та вища школи, політика, мас-медіа, наука… Будь-яке відхилення від цього стандарту каралось радянською владою жорстоко й без розголосу. Мільйони людей народились і виросли у таких умовах. Для мільйонів Українців російська стала, якщо не рідною мовою, то такою, якою їм зручно висловлюватись.

Лише зараз з'явилось покоління вже дорослих людей, які виросли без рамок тоталітарної держави, проте їхні батьки ще пам'ятають часи коли Українська мова та література вважались екстремістськими або просто «не прийнятими» в Україні. Це історичні факти, які впливали на формування нашого сьогодення.

Жодна людина чи спільнота не може вказувати нам, якою мовою ми мусимо спілкуватись вдома з рідними. І якщо мова мами була російською — вона вчила своїх дітей читати і пізнавати світ саме нею. Цього не заперечити й не змінити.

Сьогодні молоде покоління активних і повноцінних Українців усвідомлює важливість своєї, власної, національної Української мови для нашої єдності, сили й повноцінності. Це розуміння приходить і до старшого покоління. Адже мова для нації — це власне життєве середовище, особиста риса, ознака здоров'я їх світогляду, гідність.

Безглузда й несправедлива справа — вимагати від російськомовних Українців сходу повністю переходити на Українську. Гідний Українець — той, що знає або вчить і врешті оволодіває своєю мовою, проте не його вина, що його дитинство було російськомовним.

Наш святий обов'язок — навчити своїх дітей Української, мови нашої нації. І не просто навчити, а зробити цю мову рідною для них, роблячи таким чином нашу націю перспективною, дійсно сильною та повноцінною.

Проблема сьогодні полягає в тому, що у школах та ВНЗ Українську досі вивчають, як другорядну або іноземну мову, яку необхідно знати «бо такий закон». Таке навчання — злочин проти себе. Жодна мова для Українця, крім Української, не забезпечить для нього повноту життя й цілісність світогляду.

Русифікація за часів СССР і навіть після розпаду цієї антиукраїнської імперії, крім інших факторів, роками створювала передумови для війни московської держави проти Українців, що точиться сьогодні. Підстави для продовження війни формуються навіть зараз. Ми не маємо права перед собою та своїми нащадками сприяти, свідомо або інерційно, цьому процесові.

У найбільш націоналістичному підрозділі Українського війська — полку «Азов», який звинувачують у крайній нетерпимості до російськомовних, російською розмовляє 70% особового складу. Не через лицемірство або неповагу. Кожен азовець глибоко поважає свою, Українську мову, проте більшість із них зі сходу та півдня: з Донецької, Дніпропетровської, Одеської, Луганської, Харківської, Миколаївської, Запорізької та інших областей. Вони теж росли у створеному ворогом протягом десятиліть російськомовному середовищі, проте вони піддають смертельному ризику свої життя, захищаючи Українську націю й державність та право для своїх дітей мати рідну мову — Українську — і вільно розмовляти нею.

Українська нації — сильна і освічена. Ми без проблем засвоюємо дві, три і більше іноземних мов. Москвичі і буряти часом істотно гірше володіють російською мовою, ніж ми, Українці. І коли який-небудь «пополченець» чеченської зовнішності стверджує, що на Донбасі Українці убивають його «дэдов» — це виглядає смішно і безглуздо.

Якщо москалі претендують називатись цивілізованою нацією, то у Московській федерації повинні відкриватися сотні Українських шкіл для численних мільйонів Українців, що там мешкають. Але цього, як бачимо, не відбувається.

Повернення нашої мови у всі сфери суспільства — не швидкий процес. Перш за все, Українська мова має повернутись у політику, освіту, мас-медіа та книговидавництво. Нашим дітям має бути повернуте право, забране у нас, зростати в Україномовному, незалежному від іноземних впливів, середовищі.

Те, що нині мільйони Українців послуговуються в житті іноземною мовою, мовою ворога — факт. Проте це ніколи не має бути причиною конфлікту між Українцями. Біженців із Донецька у Львові не звинувачують у російськомовності, проте львів'ян та інших Україномовних Українців у Московській федерації та на територіях, на які вона розповсюдила свій ганебний вплив, люто ненавидять.

Українець Українцю — рідний брат, і жодних мовних питань для них не існує. Ми об'єднані спільною боротьбою і спільним прагненням до мирного, захищеного і щасливого майбутнього.

Вирій

Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. У передруках посилання на джерело є обов'язковим. Редакція може не поділяти думки автора і не несе відповідальності за достовірність поданих матеріалів. У номері використані окремі ілюстрації та фотографії, взяті із відкритих джерел в інтернеті.

Архів випусків у спільноті ВК: **vk.com/chorne.sonce**

Надруковано у м. Маріуполь (Донецька область)

Головний редактор, верстка Вирій
Ідеологічний редактор Доктор
Літературний редактор Оберіг
Коректор-консультант Галайда
Дизайн обкладинки Оля Крук
Технічний редактор Лисиця
Розповсюдження Смайл
Обробка графіки Еллін

ВИДАННЯ ПОЛКУ «АЗОВ»

Надсилайте відгуки і пропозиції за адресою:
redaktor.cs@gmail.com

Видано у зоні бойових дій